

sparet!) Sa saamænd, det kunde den maaste; men de Herrer faa jo nu en Gang finde sig i at tage imod den.

Naar der nu imidlertid er Tale om saadanne Reforme, jeg vil sige, naar der for Alvor var Tale om at gøre noget for at reducere de faste Statter eller eventuelt afskaffe dem, hvis man kunde blive enig om det, faa maatte det Spørgsmaal komme af sig selv, som det ærede Medlem for Ribe (Bust) tog frem i Gaar: Hvor skulle Pengene komme fra? Og jeg har da heller ikke tænkt mig, at ville gaa uden om det Spørgsmaal. Thi hvis man vilde tale om, hvad der er galt, og faa ikke samtidig vilde sige, hvordan det skal rettes, faa vilde det selvfølgelig med en vis Berettigelse kunne kaldes prøvlet.

Der er da to Veje, mener jeg, ad hvilke man kunde skaffe Pengene. Den ene Vej er Besparelser. Jeg kan i den Retning i det aller væsentligste slutte mig til, hvad det ærede Medlem fra Grenaa (W. Dinesen) udtalte i Gaar. Jeg kan ikke se rettere end, at det, som han omtalte, Funktionarismen, i Virkeligheden er en umaadelig Ulykke for vort Land. Min Bebrejdelse skal imidlertid ikke alene ramme den høje Regering eller Højre, jeg vil sige: Funktionarismen er i Virkeligheden en Kærestfad, som vort Folk lider under. Det er ikke alene i vort Lovgivningsvæsen, nej, se ud over Landet, se i Demokratiets Organisationer rundt omkring — en Ulykke for os er Embedsjaegeriet. Det er et Partis Ulykke, naar det bliver stort. Medens man først har kæmpet om, hvad der var rigtigt, ender det med, at man kæmper om at faa Embeder. Hvis vi skulle komme Funktionarismen til Livs i Stats-husholdningen, tror jeg virkelig ogsaa, vi maa gøre noget, hvor vi have Indflydelse, for at bekæmpe den der, hvor jeg mener, den har sin Rod.

Naar man taler om Funktionarismen, kan man jo ikke undgaa heller at komme til at berøre den Institution, hvor Funktionarismen har faaet sit stærkeste Udslag: vort Militærvæsen. Jeg vil ikke bruge det Udtryk, som blev brugt her for nogle Aar siden, Udtrykket: Hvad kan det nytte. Jeg hører ganske vist til dem, der ikke tro, at det kan nytte stort; men jeg tror, at det er i det hele taget rigtigt, at vi lære at respekttere Hinaidens Følelser og Overbevisning. Jeg siger derfor: Folk kunne mene om det, hvad de ville, det er en Smagsag, det er en af den Slags Ting, om hvilke man ikke kan sige i Kroner og Dre: hvad kan det nytte? Jeg vil hellere sige til de Herrer, som mene, at det kan nytte: Selv om det

kunde nytte, selv om vi gennem vort Militærvæsen kunde vinde Sejre — thi det maa vel være Meningen med Militærvæsenet — faa tror jeg, det vilde baade os meget lidt, hvis vi samtidig forarme os saaledes, at vi ikke ere i Stand til at nyde Sejrenes Frugter. Jeg vil spørge de Herrer af Højre og den høje Regering: Have vi Raad til længere at blive ved med Militærvæsenet, selv om vi mene, at det kan være ret nødvendigt for Fædrelandet? Have vi Raad til at blive ved længere med den Historie. Og hvis vi ere komne til den Overbevisning, at vi ikke have Raad til det, skulle vi faa ikke lade være at holde paa det som storpolitisk Kampmiddel? Jeg tror i Virkeligheden, at der er ved at gøre sig en Erkendelse gældende i Landet, baade i Højre og i Oppositionen, som gaar ud paa, at vi ikke have Raad til det. Der bliver meget ofte talt om de store Summer, men det er vist meget tit, at man ikke tænker paa, hvad det er for store Tal. Naar man nævner en Snees Millioner eller 25 Millioner, faa er det saa svimlende store Tal, at det ikke er let at opfatte dem. Lad os tænke os, at vi i Stedet for at tage dem fra Toldindtægterne og andre Statter, reparterede vore Militærudgifter paa Landkommunerne — vi ere vel enige om, at det er Landbruget her i Landet, der direkte eller indirekte bærer alle Byrderne. Vi have ca. 1000 Landkommuner — det bliver altsaa ca. 25,000 Kr. til hver Kommune aarlig! Jeg tror, at selv Højremænd ville indrømme, at det er en Udgift, som vi ikke have Raad til at blive ved at afholde, og jeg vil tillade mig at bede de Folk, som have den Mening, om at komme frem med den, om vi ikke en Gang kunde faa Hul paa Bylden og se nøgternt og fornuftigt paa Sagerne i Stedet for at stille vore allervigtigste Sager op som storpolitiske Kampspørgsmaal.

Det var den ene Vej til at faa Pengene: Besparelser. Der kan selvfølgelig spares paa vel nok alle Finanslovens Paragraffer. Der kunde være mange Ting, som kunde tages frem, men jeg mener, det hører mere hjemme ved anden Behandling end ved første. Det er imidlertid paa Militærvæsenets Omraade, at Millionerne gulle, som det er sagt; jeg tror, det er der, vi skulle have de store Besparelser, hvis vi skulle have dem.

Den anden Maade at faa Pengene paa, er gennem en Indtægts- og Formueskat. Jeg tror, det er paa Tide, at det bliver sagt her, thi jeg tror, at der i Virkeligheden ude i Landet er en Følelse af, at man vil have en saadan Stat. Jeg tror, at de